

Roberto Fontanarrosa: 1971. december 19.

Tudom, most már sokan jönnek azzal, hogy óriási köcsögök voltunk mi az Öreg Casaléval. Ilyen utólag okosokból mindig van elég. De hát ott kellett volna lenni Rosarióban akkor, apukám, mert ennivel később segget csinálni a szájából, azt aztán tényleg mindenki tud.

Nem tudom, hogy emlékszel-e, milyen volt Rosario a meccs előtti napokban. Napokban, a szart napokban, hetekkel előtte már mindenki csak a meccsről beszélt, és olyan volt a város, mint egy puszkaporos hordó. Most akiknek jár a szájuk, akik meccs után az utcán ordibálnak és ugrálnak mint valami barmok, azok egyáltalán kicsodák? Mi az istenre verik magukat? Akkor kellett volna látnod Rosariót. Meggyújtasz egy gyufát, és felrobban az egész a picsába.

Semmi másról nem beszélt senki, se a kocsmákban, se az utcán, se sehol. Szikrázott minden, nem viccelek. És ez az egész sztori akkor kezdődött, amikor előjöttek a kabalák. Pontosabban a mindenféle rontások. Azt azért tudni kell, hogy az nem egy akármilyen meccs volt testvér, hanem egy döntő döntő. Mert hát elődöntő volt, de a győztes aztán itt játszhatott Rosarióban, és egyértelmű volt, hogy akkor már bárkinek szétrúgja a seggét. Akár a Central, akár a Nyúl, itthon nyilván nem kap ki. És milyen készen voltak a leprások! Erre kéne emlékeznie most mindenkinek, aki azzal jön, hogy mit tettünk az Öreg Casaléval. Ezek a szerencsétlenek nem emlékeznek, milyen volt akkor a Lepra? El nem lehetett viselni, meg voltak győződve, hogy nem csak nyernek, de simán ki is tömik a Centralt. Kitömnek, ötöt rúgnak nekünk a Monumentalban, hadd bámulja egész Argentína a tévében, a kurva anyjukat még most is. Faszt rúgtak azok nekünk, nem ötöt, és legalább azóta is ezt eszik a nyomorultak. De az az igazság igazság apukám, azt még én is elismerem, hogy rohadt nagy csapatuk volt akkor. Rohadt nagy csapatuk, el kell ismerni. Tetszett, ahogy játszottak, te aztán tudod, hogy nem mondanám, ha nem. Ott volt Mario Zanabria, a Majom Obberti... úristen, a Majom Obberti, az mekkora játékos volt. A kőműves Silva, akit a Lanusból vettek, aztán a Montes, jézusom, ötössel a Montes, Santamaría... mondom, rohadt nagy csapat volt. El kell ismerni, hogy rohadt nagy csapat, a leprásoknak meg csak járt a pofájuk. Tudod hányan voltak a meccs napján az úton Buenos Aires felé? Mit tudom én, ezrek, milliók, fogalmam sincs honnét került elő ennyi leprás. Mindenki tudja, hogy összesen csak egy maroknyi hülye van belőlük, aztán arra a meccsre mint a giliszták, úgy kerültek elő a semmiből a szerencsétlenjei.

Milyen volt az az út, édes istenem! Teljesen egyértelmű volt, hogy bármivel ér ezek ellen harcolni. Vannak meccsek, amiket nem lehet elveszíteni, nyerni kell vagy nyerni, és kész, nem lehet mese. Ha nekem akkor azt mondják, hogy meg kell ölnöm az anyám, hogy meg kell fingatnom a Kennedy elnököt, leszartam volna apukám, elhiheted. Vannak meccsek, amiket nem lehet elveszíteni. Mert mi van? Hagyni akarod, hogy a pofádba röhögjenek, hogy azok a barmok egy életen át az orrod előtt lengessék a siralmas zászlójukat? Olyankor muszáj bármibe belevágni. Mint amikor valami rokonod beteg, érted, mondjuk az anyád, aztán még a templomba is képes vagy elmenni. Én akkor nem mentem el a templomba, de csak mert nem jutott eszembe, mert ha eszembe jut, én esküszöm meg is gyónok, hátha pont az jó valamire.

De mi inkább a mindenféle ómenekről meg varázslatokról beszéltünk, meg hogy ássunk el egy varangyot a Fenoy kapuja mögött, szórjunk sót a mi kapufáinkhoz, meg az összes téma, ami ilyenkor felmerül. Persze akkor már a környék összes boszorkánya ezzel foglalkozott, és voltak Nyúvel mezes, gombostűvel összeszurkált babák, meg lehetett telefonon átkot kérni a Leprára. Még az anyám is, érted, a saját anyám, akinek semmi köze nincs a focihoz, egy összecsomózott zsebkendőt hordott magánál már tíz nappal a meccs előtt, és néha megfogta, meg azt mormolta maga elé, hogy „*Pilátus, Pilátus, figyelj csak ide, ha nem a Central nyer, így maradsz, megkötvé*”.

Aztán az anyám képes volt azzal jönni, hogy miatta nyertünk. Szegény nem tudott az Öreg Casaléről, és hát én nem is akartam neki mondani, csak boldognak lássam. Érted, ezek a mindenféle kis hülyeségek, a varangy a kapu mögött meg a többi, ezek nagyon általános dolgok voltak, meg más is pont ilyenekkel próbálkozott, és egyébként is, az a meccs a Monumentalban volt, ott nem fog az ember átkúszni a futópályán egy rohadt varangyért, mert aztán harminc bilincsben végzed, és onnét tényleg a jóisten sem tud kihozni. Úgyhogy inkább elkezdünk mindenkinek a kis személyes kabalájáról beszélni. Tényleg emlékszem, a Pedróék kocsmájában voltunk, és elkezdtek ezeket taglalni. Így találtuk ki, hogy Buenos Airesbe mindenképp a Dani kocsijával megyünk, mert egyszer La Platába is azzal mentünk egy Estudiantes elleni meccsre, aztán azt meg is nyertük null-kettőre. Nekem vinnem kellett a sapkám, mert abban voltam előtte mit tudom én hány meccsen, és az a sapka egyszer sem hagyott cserben, de tényleg egyszer sem. A Coqui megígérte, hogy majd a másik oldalra veszi fel az óráját, a jobb csuklójára és nem a balra, mert egy akárki elleni meccsen félidőben, amikor vesztesre álltunk, átrakta az óráját, és aztán szépen ki is egyenlítettünk. Komolyan mondom, mindenki minden részletet végiggondolt, hogy akkor mit vegyen fel, mit vigyen magával, mit rakjon hova, hogy tényleg stimmeljen az egész. Sőt, még azt is elterveztük, hogy majd úgy nézzük a Leprát, ahogy az Atlanta ellen álltunk, csak aztán a hülye Michi mondta, hogy ő a Valija mögött állt akkor, és a Miguelito is azzal jött, hogy szerinte meg pont ő volt a Valija mögött. De mondom, még ezt is tanulmányoztuk a meccs előtt, csak hogy érezd, mennyire komolyan volt ez véve. És tudod mi kényszerített minket erre apukám? Az, hogy be voltunk fosva. Mert ha be vagy fosva, akkor tényleg bármire képes vagy, még arra is, amit az Öreg Casaléval csináltunk.

Ha akkor veszítünk, akkor el is költözhattünk volna ebből a városból, testvér, mehettünk volna külföldre, esküszöm hogy ide soha többé nem jöttünk volna vissza. Olyanok lettünk volna, mint azok a kambodzsai menekültek a tutajjaikkal. Komolyan mondom, ha akkor veszítünk, elkötjük a Rosario Csillagát, és aztán itt, a Paranán lecsorgunk, de mindannyian, több millió zsvány, el egészen Diamantéig, Peruig, Cuzcóig, a kurva anyámba, mert akkor itt ezekkel a rohadt leprásokkal többé nem lehetett volna egy városban élni. A Miguelito teljesen komolyan megmondta, hogy ha mi akkor veszítünk, ő fog egy pisztolyt, szétlövi a saját fejét, és én mondom neked, hogy a Miguelito képes még ennél többre is, mert a Miguelito tényleg nem normális, úgyhogy muszáj volt hinni neki. Vagy nem viccelek, de kurvának állni, már nem tudom ki mondta, de hogy buzuljunk be, aztán nőnek öltözve ilyen tollakkal a seggünkben mászkáljunk a Pellegrinin, csak soha többé ne kelljen itt fociról beszélgetni. De arról a Lehetőségről inkább

nem is beszéltünk. Senki ki sem mondta azt, hogy „vereség”. Mint amikor a rákról beszélgetnek, apukám. Hogy azt mondják van „valamije”, meg „tudod, az izé”, de a mocskos rákot, azt nem nevezi a nevének senki. És nagyjából ekkor került elő az Öreg Casale.

Az Öreg Casale a Tökfej Casale faterja volt, egy ilyen srácé, aki mindig ott volt a kocsmában, és évekig velünk járt meccsre is, csak addigra már elköltözött valahova északra, talán Saltába, nemrég láttam is egyébként, valami dolga volt erre. Akkor jutott eszünkbe, hogy egyszer a Tökfejűéknél az öregje azt mondta, ő soha soha nem látta a Centralt kikapni a Nyúltól. Emlékszem, mind nagyon le voltunk nyugőzve, hogy valakit ennyire szeressen a sors. Most persze azt kérdezed, *„hogya az istenben nem látta soha a Nyúlt nyerni a Central ellen? Hoga a szarban csinálta? Nem is jár az ilyen meccsre soha”*. Mert vannak ilyenek, akik tényleg nem mennek ki a Nyúl ellen, vagy az Arroyitóba még csak csak, de a Parquéba a kurva életben soha. És emlékszem, mi is ezt kérdeztük az öregtől, mert nem hittünk neki, de ő aztán szépen és érthetően elmagyarázta.

Ő igenis tényleg minden, de majdnem minden meccsen kint volt, csak valahoga csodaszerűen alakultak a dolgok, ha azt csodának lehet nevezni, hogy a Nyúl ellen nagyon sokszor egyszerűen nem tudott kimenni. Hoga éppen úton volt, mert ilyen ügynökként dolgozott, hogy pont aznap ment ki a bokája és járni nem bírta, hogy influenzás volt, hogy fájtak a tökei, mit tudom én. A lényeg, apukám, hogy az öregnek tényleg úgy alakult az élete, hogy egyetlen egyszer nem látta a Leprát nyerni ellenünk. Kiválasztott volt, egy igazi talizmán, mert ahoga vannak figurák, akik miatt elveszted a meccset, ha kitolják a pofájukat a stadionba, vannak olyanok is, akiket ha magaddal viszel, akkor kőbe van vésve, hogy a te csapatod nyer. Komolyan mondom. És az Öreg Casale ilyen volt, ilyen szerencsehozó. Úghy hoga akkor meg is mondtuk: *„ennek az öregnek ott kell lennie a Monumentalban a Nyúval ellen. Nem lehet máshoga. Ott kell lennie, és kész.”* Ebben meg is állapotdtunk, persze hoga ott lesz, hát a Centralnak drukkol, az utolsó véréig zsvány. De aztán elkezdttünk aggódni, mert hát mi nem hoga nem láttuk gyakran az öregot, hanem amióta a Tökfejű elment északra melózni, sem őt, sem a faterját nem láttuk se a stadionban, se a kocsmában, se sehol. Ráadásul az öreg már eléggé veterán volt, akkor már olyan nyolcvan körül járhatott, Jó, nyolcvan nem, de hatvan vagy hatvanöt biztosan volt. Úghy hoga akkor a Valija, a Füstös, a Miguelito meg én azt mondtuk, *„menjünk el az öreghez, beszéljük rá, hoga jőjön, vagy ha nem akar jőnni, akkor vigyük el megkötőzve”*. Mert hoga lehet, hoga az öregnek nincs kedve vagy pénze vagy akármí. Mi arra is készek voltunk, hoga gyűjtést szervezünk, vagy valami tombolát, ami kell. Az öregnek muszáj volt jőnnie, olyan volt, mint egy zászló, egy beváltandó csekk. Elmentünk az öreghez... és fogadjunk nem találod ki, milyen kifogással jött! Hoga rossz a szíve, az orvos szigorúan megtiltotta neki, hoga az életben még egyszer kimenjen meccsre. Tényleg ezzel jött. Hoga volt neki egy infarktusa mit tudom én milyen meccsen, valami jelentéktelen kis szaron egy kapufa után, amitől fél órát halott volt, és úgy mentették meg ott helyben szívmasszázzsal meg mesterséges lélegeztetéssel, csoda volt, hoga nem lett neki ott vége vége, és azóta úgy fosik, hoga egyszer sem mert kimenni, pedig az már vagy két éve volt. Két éve nem volt már akkor meccsen az öreg! És nemcsak ő nem akart menni, hanem az orvos, és persze a család is szigorúan eltiltotta. Már nem emlékszem pontosan, de mintha azt is megtiltották volna neki,

hogy a rádión hallgassa a közvetítést, nehogy szívdobogást kapjon, mert már egy hangosabb fingnál is fennállt a veszélye, hogy ott helyben kipurcan. Ráuhogtál valami ajtó mögül, aztán annyi is volt neki. Képzelheted milyen állapotba kerültünk, teljesen elkeseredve, mert ezt ilyen sorscsapásként éltük meg, a pokol eljövételének jeleként, apukám, azt éreztük, hogy Buenos Airesben minket garantáltan kipicsáznak. Úgyhogy akkor elkezdünk lelket önteni az öregbe, meg meggyőzni. *„Nézze már, Don Casale, magának ott kell lennie, mint egy díszvendégnek. Hogy lenne már rossz a szíve, ha egyszer maga úgy néz ki, mint akiben nulla kilométer van? Don Casale, ne szórakozzon, maga hányat bír még kefézni egy nap? Hát olyan, mint egy tenyészbika!”* De a kisöreg le se szart minket, csak nyomta tovább a magáét. Hogy nem és nem. Mondtuk neki, hogy vicc lesz az egész, a Nyúvel évtizedek óta nem volt ilyen béna, hogy negyed óra után már hárommal megyünk, hogy az egész meccs csak színjáték, a kormány már rég eldöntötte, hogy a Centralnak kell nyernie, mert így lesz boldog a lehető legtöbb ember. Még ezer ilyen marhaságot felsoroltunk az öregnek. De nem lehetett meggyőzni, állt mint egy szikla, a kurva életbe. Mindennek a tetejébe elkezdett ott nekünk mászkálni az öreg nője, a Tökfejnek az anyukája, meg a Tökfejnek valami nővére is, és minden áron azt akarták tudni, hogy mi a jó eget akarunk mi itt, mert azt azért sejtették, hogy bármit is, az jó nem lehet.

Szóval az öreg azt mondta nekünk, hogy nem, amíg eszénél van, addig nem, már abban sem biztos, hogy a tudat, hogy meccs lesz, nem öli-e meg egyből. Mert az öreg újságot azért olvasott, annyira nem volt hülye, és pontosan tudta, mi a helyzet, hogy állnak fel a csapatok, kik vannak a kispadon, mik az esélyek meg az előzmények, mindent. De azt megmondta, hogy *„aznap, de még jó korán, mielőtt az autók meg a buszok elindulnak a népekkel Buenos Airesbe, én elmegyek a bátyámhoz, aki kint lakik Villa Diegóban”*. A kisöreg egy rohadt trombita hangját nem akarta hallani. *„Kimegyek én korán a bátyámhoz, mert a bátyámat egy egészen kicsit sem érdekli a foci, aztán elleszek ott egész nap, rádió meg minden nélkül.”* Mert az öreg azt mondta, és ebben nagyon igaza volt, hogy még ha be is zárkózik a szekrénybe, akkor is hall valamit, egy ordítást, egy gólt, és aztán akkor ott helyben meghalhat szegény. Úgyhogy inkább kimegy ahhoz a testvéréhez, és akkor minden meg van oldva. Teljesen elkenődve mentünk el tőle, mert nagyon rosszul nézett ki a dolog, és biztosak voltunk benne, hogy így csak kikapathatunk. Mindennek tetejébe a Valijához beállított a nagynénje, neki meg eszébe jutott, hogy valami meccs előtt, amin kikaptunk a San Lorenzótól, pont ugyanez az öreglány jelent meg nála. Olyan volt, mint egy átok az a nagynéni.

Ekkor döntöttünk az emberrablásról. Lementünk a kocsmába, és aznap este mindent nagyon komolyan megbeszéltünk. A Dani azt mondta, hogy nem, ezt nem lehet, az öreg majd meghal nekünk út közben, vagy ha nem, akkor a stadionban, és hogy akkor nemcsak mindannyiunkat letartóztatnak, hanem ez még gyilkosságnak is fog minősülni. De a Danira úgysem figyeltünk soha, mert túlozni, azt mindig nagyon szeretett, meg egyébként is állandóan fosott valamitől. Mi biztosak voltunk a dologban, aztán a Valija elméletétől csak még biztosabbak lettünk. Ő nagyon szépen elmagyarázta hogy az öregnek semmi baja nincs, hogy milliók vannak, akik simán túléltek egy infarktust, aztán vígan sétálnak az utcán anélkül, hogy hisztiznének, mint ez a hülye kisöreg, aki nekünk jutott.

Meg azt is tudni kell, hogy az orvosok mekkora szemetek, de olyan szemét szemetek, akik csak azt szeretnék, hogy az öregek ezer évig éljenek nekik élet és halál közt, csak minél több pénzt ki tudjanak hozni belőlük, kísérletezhessenek rajtuk meg szívhasák a vérüket. És egyébként is, ahogy a Miguelito mondta, és ebben speciel nagyon igaza volt, csak rá kellett nézni az öregünkre, és egyből látszott, hogy milyen jó formában van. Hatvan évesnek nézett ki, de mint újkorában, mondom. Mászkált, beszélt, leült, mit tudom én, egyszerűen csak mozgott. És még piált is! Mert minket megkínált Cinzanóval, és ő is megitta a magáét, még ha nem is annyit, mint mi, de azért megitta szépen. Úgyhogy ebből a Miguelito meg is alkotta az elméletét, ami nekem egy kicsit sem tűnt túlzásnak. Szerinte az öreg egyszerűen átbaszta az egész világot. Kitalálta ezt a szívproblémáját, hogy az életben ne legyen többé semmi gondja, és még dolgoznia se kelljen egy kicsit sem. A szívére hivatkozva füttyülhetett mindenre, a Tökfej anyja és a nővére meg egész nap azt lesték, hogy miben kell neki segíteni. És miről kellett ezért lemondania? A cigiről, de az sem volt biztos, hogy valahol suttyomban nem dohányzik, plusz ugye nem mehetett ki meccsre. Cserébe meg élhetett, mint a Monacói Karolina. Ezzel a logikával, meg amit a Füstös mondott, meg is oldódott minden. Mert a Füstös ilyen nagy gondolatokkal jött, hogy mi a mi kötelességünk a társadalommal szemben, hogy mivel tartozunk a jövő nemzedékeinek, a kölyköknek vagy ki az istennek. Azt magyarázta, hogy ha ezt a meccset elveszítjük, ezer és ezer kiskölyök fogja megérezni a következményeit. Hogy nekünk is nagyon kemény lenne, és ebben igaza volt, de nekünk már mindegy, mert mi már úgyis szoptunk eleget az életben, meg láttunk elég vesztes meccset. De hogy a kölykök, a centralos kiskölykök, azoknak egész életükben lesz ettől egy sebük, egy ilyen billog, amit tényleg soha nem tudnak lemosni. És amit majd kapnak szerencsétlenkék az iskolában, az szétmarcangolja a kis szívet, aztán lesz itt egy vagy két generáció, aki kénytelen lehajtott fejjel járni a rohadék leprások előtt, aki majd ki sem mer menni az utcára, vagy bárhova emberek közé. És ez igaz, apukám, mert én emlékszem, hogy milyen volt még kiskölyökként az iskolában, amikor szívatták a lelkedet. Emlékszem én, amikor kikaptunk a Leprától három-ötre a Parquéban, pedig vezettünk ott kettő-nullra is, amikor eladtuk a Színes Bertoldit, aki a mai napig abból a pénzből él, és esküszöm neked, egy teljes hétig nem bírtam kikelni az ágyból, mert nem mertem bemenni az iskolába, hogy ne kelljen szembetalálkoznom egy kupac leprással.

A kiskölykök nagyon gecik tudnak lenni ilyen témákban, tudod milyen kegyetlenek. Láttad már, hogy tépik szét a bogarakat, amikor megfognak egy kis rákot, és élvezik, hogy meghal a kezükben? Amit a Füstös mondott, abban nagyon igaza volt. Ma mindenki erről az államadósságról beszél, és ez pont olyan volt, mint az államadósság, hogy négy faszszopó miatt, akik eladták az országot, az életünk végéig kell törleszteni nekünk, meg a gyerekeinknek, meg a gyerekeink gyerekeinek. És ha ez ellen tehetünk valamit, hát még jó hogy meg is kellett tennünk. És ahogy a Füstös mondta, nemcsak a kiskölykök szívatásáról volt itt szó, hanem hogy ezek mindig a győzteshez húznak. A kiscsávók látják, hogy egy csapat mindig nyer, aztán el is kezdenek annak drukkolni. Ilyen kis befolyásolhatók, mindig a bajnoknak drukkolnak. Úgyhogy képzeld el, hogy nyer a Nyúvel, hogy baszná meg őket az isten, és erre minden kiskölyök képes elkezdni nekik drukkolni. És nem mész semmire azzal, ha kiviszed őket a stadionba, meg mesélsz nekik a Cigány Juarezról és a Cingár Menottiról. Nem mész te azzal semmire. Látják, hogy a River a bajnok, aztán drukkolnak is a Rivernek

teljesen ész nélkül. Ilyenek ezek. Mert akkor még nem úgy volt, mint most, hogy elviszed őket a Gigantéba, aztán egyből összeszarják magukat. Ma látják a Parquet, és egyből azt gondolják magukban, bármilyen jó csapata is van a Nyúlnak, hogy „*én ennek a putrinak az életben nem drukkolhatok*”, és ott helyben centralosok lesznek. Mert most az számít a legjobban, amit a két szemeddel látsz, úgyszólván ma a kiskölykök még ha nem is voltak soha meccsen, se Centralon, se Nyúlon, egy képet mutatsz nekik a stadionról, és egyből a Centralnak kezdenek drukkolni. Mit tudom én, ezek ma már ilyen kis materialisták, gondolom a tévétől lehet ez nekik, de a lényeg, hogy a szép épületektől egyből összeszarják magukat.

Szóval teljesen világos volt a helyzet, el kellett rabolni az Öreg Casalét, vagy elviselni, hogy tizenöt, húsz évvel később, mondjuk itt és most, Rosario tele legyen leprásokkal, akik az a meccs után születtek, és az tudod milyen lenne? Hát Bejrút a mennyország lenne ehhez képest, de esküszöm neked, apukám. Aki aztán megszervezte az Eichmann-hadműveletet, ahogy mi hívtuk, az a Füstös volt. Az a német tábornok után neveztük el, az a szadista után, akit emlékszel, lenyúltak innét egyszer a zsidók, emlékszel? A mi ügyünk is nagyjából olyan volt. A Füstös mindig is nagyon okos gyerek volt, úgyszólván ő szervezte mindent. Egyébként ő akkor már nem volt benne a ZSALE-ban. A ZSALE-ről nem tudom, mit hallottál, de az egy nagy dolog itt Rosarióban, amit azért hívnak így, mert ezek a Zsiványok A Lepra Ellen. Körülbelül mint a Ku-Klux-Klan, összejönnek a titkos gyűléseiken, még az is lehet, hogy olyan hülye csuklyában járnak, és meg is égetnek minden ilyen alkalommal valami leprást. Én nem tudom, hogy kötelező-e eleve Central-drukkernek lenni, de az biztos biztos, hogy ami muszáj, az utálni a Leprát. Jobban kell utálni a Leprát, mint szeretni a Centralt. Szóval vannak ezek a gyűléseik, jegyzőkönyvet vezetnek, mindenféle gonoszt kitalálnak a leprások ellen, megünneplik az évfordulóját minden meccsnek, amin szétvertük őket, meg vannak indulóik, mint azoknak a kőműveseknek, akikről senki nem tudja, hogy kicsodák. Fáklyákkal járőröznek. Szóval a ZSALE-ból, de a ZSALE-ból, a Füstöst a szélsőséges nézetei miatt rúgták ki, ettől viszont még a Füstös tényleg okos gyerek volt, úgyszólván az egész hadműveletet ő szervezte meg. El is mesélem neked, olyan szép volt. Olyan szép, hogy erről egyszer még írni fognak valami újságban.

Először is utánanéztünk, milyen busz jár Villa Diegóba, ahol az Öreg Casale testvérének volt a helye. Ahol az öreg lakott, a San Juan 1400-ban vagy miben, onnét neki az egyetlen, ami jó volt, ha jól emlékszem, az a 305-ös, ami a San Luís utcán járt. Tehát a kisöregnek vagy a San Luís-Paraguay, vagy a San Luís-Corrientes sarkon kellett felszállnia, kivéve ha akkora izgága barom, hogy direkt kísétál az Oroño körútra, de hát ott meg tényleg mi a pöcsömnek akarna felszállni. Így már csak arra kellett rájönni, hogy az öreg busszal megy vagy kocsival, mert ha kocsival, akkor cseszhettük az egészet. De azt tippeltük, hogy busszal, mert kocsija nem volt, és nyilván a bátyjának sem, mert az sem lehetett nála kevésbé csóró. Az egyetlen jó hír az volt, amikor eszünkbe jutott, az öreg mit mondott, hogy majd direkt jó korán kimegy, nehogy infarktust kapjon valami trombitától, és így nekünk pont jól kijött, mert mi is hajnalban akartunk elindulni a meccsre. Ugye az is baj lett volna, ha csak mit tudom én, déli egykor akar menni Villa Diegóba, mert hát akkor mi hogy jutunk el busszal a kezdésre Buenos Airesbe. Ott haltunk volna meg út közben, ahogy rohanunk.

Egyénként meg apukám, azt nyilván tudod, hogy Villa Diego amúgy is útba esik Buenos Aires felé, úgyhogy ez a része is stimmel a dolognak. Utána még meg kellett beszélni pár sráccal, és a Rulót meggyőzni pont elég könnyű volt, mert egyrészt neki aztán mindegy, másrészt meg minden kis részletet szépen elmagyaráztunk. A Füstös meg tényleg úgy kezelte az egészet, mint egy igazi parancsnok. A Rulo eleve a legkomolyabb Central-drukker, és volt is neki egy csomó busza, úgyhogy rá lehetett számítani. És pont volt pár kocsija a 305-ös vonalán is. Ez tényleg mázli volt, mert különben szerezhettünk volna valahonnét egy teljes buszt, festhettük volna át, cserélhettük volna le a számát, mit tudom én, mit kellett volna még ott csinálni, de rohadt nagy meló lett volna. Szóval szerencsére a Rulónak volt két 305-öse is, és az egyikkel eleve el akart menni aznap a Monumentalig, és egyébként is vitt volna magával vagy ezer zsványt, aki nem akart lemaradni semmiről. Úgyhogy kivonta azt a forgalomból, bassza csak meg minden kedves utas a lehető legnyugodtabban a kurva anyját, de ő azt a meccset nem fogja kihagyni.

Szóval a Rulo, a sok bezsúfolódott zsvánnyal meg persze velünk, járó motorral várt az Españán. A Miguelito közben őrségben állt kávézgatva, pont volt valami hely már akkor korán nyitva, ahonnét még rá is lehetett látni az Öreg Casaléék bejáratára. Azt hiszem a Miguelito már reggel ötkor ott ácsorgott, adta a hülyét, és persze közben végig leste azt a rohadt kaput. Esküszöm neked testvér, hogy a Fényes Ösvény nem szervezett volna meg ilyen jól egy hadműveletet. Gyönyörűséges volt. Amint meglátta, hogy a kisöreg kilép a kapun egy ilyen kis kosárával a karján, amiben szegény ember biztos valami kis hazait cipelt magával, a Miguelito felpattant arra a Vespájára, ami akkortájt volt neki, körbesprintelte a háztömböt, és kiabált nekünk. Feldobta a motort a buszra, eldugtuk a leghátsó ülések mögé, amennyire tudtuk, és elindultunk.

Mi közben elmagyaráztuk három-négy figurának, akikről tudtuk, hogy ők a legnagyobb hangú parasztok a lelátón, hogy lesznek szívesek kussolni, sőt, biztos ami biztos inkább csináljanak eleve úgy, mint akik alszanak. Mi jól hátul ültünk, nehogy ránk ismerjen az öreg, és nagyon szépen adtuk a fáradt hullát, még az arcunkba is húztuk a pulóvert, mintha zavarna a fény. Ja, és persze előtte volt ám annyi eszünk, hogy mindent eldugjunk, a zászlókat, a trombitákat, a konfettis zacskókat, a termoszokat, minden ilyesmit. Az egyik majomnál, anyám életére esküszöm, hogy egy 52 méteres zászló volt. 52 kibaszott méteres! Rá volt írva irtózatoss méretű betűkkel, hogy "Egész Rosario Veletek", és azt is el kellett dugnunk egy ülés alá, nehogy a kisöreg valahogy meglássa. Az Öreg Casale felszállt félálomban, és le is ült a busz elején egy helyre, amit persze mi direkt hagytunk neki szabadon, hogy minél kevesebbet lásson abból, ami mögötte folyik. Rulo még jegyet is adott el neki, mi meg egy bűdös szót sem szóltunk, mintha nem is ismernénk egymást. És mivel ugye a busz a rendes útvonalán ment, az öreg ott ücsörgött nyugodtan, és nézelődött kifelé az ablakon. Elérkeztünk Villa Diegóhoz, és még mindig csak üldögélt. Időnként elment mellettünk egy autó, zászlókkal a tetején, dudálva, mint az örült, az öreg meg így ránézett a mellette ülőkre, és úgy bökdösött kifelé a fejével, mint aki azt akarja mondani, hogy „látjátok ezt?”. Látszott rajta, hogy rohadtul szeretne beszélgetni, de senki meg sem mert mukkanni, nehogy elárulja a haditervet. Mindenki játszott tovább az

álomkórost, olyan volt az egész, mintha valami gázt eresztettek volna szét a buszon. Mint amikor megöli magát valami hülye, tudod? Elalszanak a kocsijukban, a motort meg járatják közben, és akkor kifinganak a szénmonoxidtól, vagy hogy hívják.

Szóval mi úgy néztünk mind ki, mint akiket fejbe vágott a szénmonoxid. De aztán amikor ott voltunk Villa Diegónál, felállt az öreg, és odaszólt a Rulónak, hogy „*ott a sarkon, főnök*”. És már nem tudom, mit válaszolt neki erre a Rulo, valami olyasmit, hogy ott nem lehet megállni, mert valami elterelés van, és hogy muszáj még egy kicsit tovább mennie, amit az öreg meg is evett, de azért ott maradt fogódzkodva az ajtó mellett. Egy idő után persze mondta megint, hogy „*ott a sarkon*”. Erre már a Rulo is hátranézett miránk, mert nyilván kifogyott az ötletekből. És akkor, apukám... hát azt tényleg nem tudod elképzelni. Olyan volt, mintha mindannyian összebeszéltünk volna, pedig isten bizony, hogy nem.

Elkezdte a sok majom széthajtani a zászlókat, lóbálták azokat meg a trombitákat kifelé az ablakon, és közben mindenki ordibált ki az útra, hogy „*zsivány vagyok, zshivány vagyok*”. Senki rá se nézett az öregre, aki ott állt teljesen elfehéredve, mert a sok örült már annyi ideje türtőztette magát, hogy egyszerre robbant ki mindeniből, és a karjukat kilógatva verték kívülről ököllel a karosszériát, és mindenki ordított, mint az örült, a Rulo meg elkezdte a dudával adni alánk a ritmust. Láttál már olyan westernfilmet, amikor az indiánok meg akarnak rohanni egy lovaskocsit, ami úgy néz ki, mintha nem lenne rajta senki, vagy legfeljebb két kisgyerek irányítja a bakról a lovakat, és hirtelen felcsapják oldalt a ponyvákat, kiugrik tizenhétezer katona, akik addig síri csendben lapítottak, és mindenkit szarrá lőnek? Na, a mi buszunk nagyjából valahogy úgy nézhetett ki.

Hirtelen, mint egy rakás megvadult pávián, mindenki ordított, dudált, trombitált, egy orgia, olyan volt. És persze akik az út szélén ácsorogtak! Mert már hajnaltól álltak a népek az út mentén, hogy megnézzék a két rosariói karavánt, a kék-sárgát meg a leprás piros-feketét. Sírni kellett, olyan megindító volt az egész, kiabáltak, ünnepeltek, lóbálták az öklüket, néha valami szerencsétlen leprás megpróbált kövel eltalálni... De mondom inkább az öreget, mert azt el nem tudod képzelni, az öreg milyen képpel ült vissza. Mert mi persze közben fél szemmel azért rá figyeltünk, mert pontosan tudtuk, hogy ez a pillanat a kulcs. Vagy ott helyben meghal nekünk, mert tényleg bedöglik a szíve, vagy már nem lesz vele semmi gond. Az öreg meg csak nézegetett hátrafelé, látta az ordító és ugráló majmokat, és nem akarta elhinni. Visszaült a helyére, és azt hiszem San Nicolásig nem is szólt egy bűdös szót sem.

Ja, azt nem is mondtam, hogy a Valija előtte még azt is felajánlotta, hogy ha kell, ő vállalja a mesterséges lélegeztetést is, amit persze mindannyian, bármilyen csúnya dolog is ez, próbáltunk elkerülni, mert hát elég undorító, egy ilyen kisöreggel meg aztán pláne. Na, nem húzom tovább. Szóval amikor az öreg látta, hogy itt nincs menekvés, hogy mi az életben nem fogjuk engedni leszállni arról a buszról, akkor aztán végre elengedte magát, de elengedte elengedte. Az elején, amikor próbáltunk vele cimborálni, még elküldött mindenkit a picsába, hogy felelőtlenek vagyunk, hogy nincs lelkiismeretünk, hogy szégyellhetjük magunkat, mit tudom én már, mikkel jött még. De utána, amikor elmagyaráztuk neki, hogy nincs az ég világon

semmi baja, hogy egy kész bika, és ha ezt a buszos meglepetést túlélte, akkor egészen biztosan tökéletes a szíve, végre elkezdett lenyugodni. A Füstös még azt is okoskodta neki, hogy mi csak azt akartuk ezzel az egésszel bebizonyítani, hogy teljesen egészséges, és még az orvosa is benne van valami sötét összeesküvésben.

Nézd testvér, kénytelen leszel hinni nekem, mert tényleg az igazat mondom. Mi hasznom lenne nekem abból, ha most átvernék? Már jóval Buenos Aires előtt a kisöreg volt a világ legboldogabb embere, esküszöm neked minden rokonom életére. Énekelt, káromkodott, védte a matét, zabálta az édességeket, kiordibált az ablakon, a stadionnál már egy zászlóba tekerve szállt le a buszról. Még miköztünk sem volt nála boldogabb ember. Velünk jött be a szektorba, és végig ott ácsorgott a meccsre várva, pedig komolyan mondom, olyan kurva sokat meccsre én még az életemben nem vártam, mint ott a Momumentalban. És aztán még a meccset is végigállta! Jó, már eléggé bezöldült, és voltak pillanatok, amikor úgy nézett ki, mert én persze végig rajta tartottam egy negyed szememet, hogy ha megbököd egy gombostűvel, szétpukkan ott helyben, mint valami béka. És az Aldo gólja után még külön meg is kerestem, mert akkora volt ott a felfordulás és a káosz, amikor az Aldo befejelte, hogy azt sem tudtam, hova keveredtem a nagy ölelgetésben, a sok ájulás meg a lezúduló tömeg közt. De aztán hirtelen megláttam az öreget, ahogy egy ilyen nagydarab izomköteget ölelgetett, mit ölelgetett, úgy nézett ki az öreg, mintha felmászott volna arra a hatalmas állatra, közben meg úgy bögött, mint egy kisgyerek. Mondtam is akkor magamnak, hogy ha ez itt és most nem halt meg, akkor már nem is fog soha. Halhatatlan, és kész. Utána már eszembe se jutott az öreg, mert apukám, amit nekünk ott végig kellett élni, amit ki kellett bírni, ahány körmöt le kellett rágni, ahány utolsó szalmaszába bele kellett kapaszkodni, azt már inkább el sem mesélem neked. Egyszerűen nem lehet azt elmondani, mert imádkoztunk, pörögtünk magunk körül félelmünkben, volt még olyan is, aki leült ott helyben a tömeg közepében, mert egyszerűen már nem is bírta a pálya felé nézni. Mert a végén aztán már csak náluk volt a labda, és csak jöttek és jöttek, és tudod mi volt az egészből a legrémisztőbb, a legelviselhetlenebb? Hát hogy ha kiegyenlítenek, akkor egészen biztosan ki is kapunk, ezt a hülye is látta, de az is, aki még életében nem volt meccsen, nem mintha én ott ismertem volna bárki ilyet. Megverték volna minket azok a szarháziak! Kiegyenlítenek, aztán jöhetett volna a hosszabbítás, és ott kivégeznek, mert látszott, hogy jobban együtt vannak, és csak jöttek és jöttek, mint valami rohadt járvány. Én nem tudom hogy aznap, édes istenem, mi kapta el a vékony Menuttit, de mindent kivédett, az ég világon mindent. Ha láttad volna, akkor sem hiszed el, hogy az a finom gyerek, aki úgy nézett ki, mint aki az első beívelésnél darabokra török, miket szedett ki akkor. A Silvának kiszedte egy olyan lepattintott fejesét, testvér, hogy szépen libasorban le kellett volna menni mindannyiunknak a pályára, hogy aztán letérdepelve megcsókolhassuk a seggét a Menuttinak. Úr atya isten, mit védett ki a Silvának! Ott helyben mindannyian kihordtunk lábon egy infarktust, mert akkor már csak öt perc volt hátra, és ha kiegyenlítenek, mondom neked, hogy a hosszabbításban darabokra szednek, örülhettünk volna ha csak még egyet kapunk. Emlékszem ahogy hátranéztem, és láttam a mi kisöregünket, fehérén, sápadtan, félig csukott szemmel a szegénykémet, de azért életben. És most nagyon szeretném, hogy az a sok rohadék, akik azzal jönnek, hogy mekkora gecik voltunk mi akkor az Öreg Casaléval, válaszolnának.

Nagyon szeretném testvér, ha valamelyik kistáska most ideállna elém, és elmesélné, hogy látta-e ő az Öreg Casalét akkor, amikor a bíró lefújta azt a meccset. Hogy mondja meg nekem valamelyik ilyen, hogy csak úgy bazmeg véletlenül nem-e látta az Öreg Casalét, amikor vége lett annak a meccsnek, és az a stadion olyan pokol volt, hogy azt az én szavaimmal el nem tudom neked mondani. Tényleg csak annyit szeretnék, hogy valaki mondja meg, látta-e úgy, ahogy én láttam őt akkor. A boldogságát annak a kisöregnek, apukám, azt az örömet az arcán! Hogy látta-e valaki mindenkivel összekapaszkodva zokogni, mert én azt teneked garantálom, hogy annak az öregnek ez volt élete legszebb napja, de magasan magasan élete legszebb napja, mert esküszöm neked, hogy én sem láttam még senkin olyan boldogságot, de soha. És amikor láttam ott a lelátón összeesni, mint akibe belecsapott a villám, mert egyszerűen csak összeesklott ott helyben, mindannyian ugyanarra gondoltunk: „mit számít ez?”. Mi a francot akarhatott még ez az ember az élettől inkább, mint így meghalni? Egy rendes zsványnak igenis így kell meghalnia. Éljen tovább? Mégis, mi a jó istennek? Hogy legyen még két-három olyan éve, mint az eddigiek, bezárva valami kisszobába, mert a felesége meg a családja már látni sem akarja? Akkor már haljon csak meg így, testvér! Boldogan halt meg, ugrálva, a srácokkal összeölelkezve, kint a szabad levegőn, azzal az örömmel, hogy a Lepra évszázadokig maradhat a helyén kushadva. Így kellett neki meghalni, és még irigylem is, apukám, esküszöm, hogy irigylem.

Mert ha az ember megválaszthatná, hogy hal meg, én, testvér, ezt választanám. Én biztosan ezt választanám.